

18. szám.
 Április 30-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 firt., 6 óra jan.—jun. 3 firt., és 3 óra
 jan.—mart. 1 firt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

MÁJUS ELSEJE.

Itt volna már első május
 És még nem zöld semmi ág.
 Conservatív bölcsességgel
 Hátramaradt a világ.

Máskor első május napján
 Zöldült, virult minden fa.
 Bokor árnyába ülhetett
 Szabólegény és nimfa.

Szilván, almán ezer virág
 Hirdeté, hogy mennyi lesz.
 Hány kosár kell hazaviinni?
 Még pediglen kétfüles!

Aztán neki támadt szépen
 Szervác, Pongrácz, Bonifác;
 Ez a három fagyhozó szent,
 A ki mindent leforráz.

S agyiő volt a szüretnek;
 Így jártunk még rendszeren;
 Virágaink sokan voltak:
 Gyümölcseink kevesen.

Most azonban hallgat a fa,
 Kinyílt virág nem beszél,
 Nem esipi meg dér a nyakát,
 Nem fejti ki fene szél.

Fülemile ábrándjára,
 Pacsirta népdalára
 Meg se mozdul. A szolidabb
 Kakukkot még bevárja.

Szemléljük a természetet,
 A tanulság benne nagy:
 „Uram Isten, uram ember,
 Ne ígérj már, hanem adj!”

CSODABO GARAK.

A házi barát.

Hufigury urnak volt egy házi barátja, meg a mellett egy felesége.

A házi barátot Kommodynak híták.

Egyszer Kommody nagy sirásra nyit be barátjához: Hufigury egészen fel volt olvadva könnyeiben, mint Niobe, vagy mint a gyecezári jégszűz ősz felé.

— Mi bajod? kérdi a házi barát aggodalmasan.

— Mi bajom? Megesalt, rászédett, hűtlenségbe esett az a gonosz asszony!

— Talán nem is igaz? szólt megszeppenve Kommody.

— De tudom én, a mit tudok; megkaptam a levelét, kezembe esett véletlenül.

— Ah, barátom. Talán félreértés? engesztelé Kommody barátját.

— Dehogy félreértés, világos! Csak azt tudnám, hogy ki az a gazember, a kinek ezt a levelet írta? Csak a keresztnevét írta ki.

(Ah, tehát nem tudatik, kinek van írva? Ezen lehet segíteni; gondolá Kommody ur, s kérte nagyon, hogy mutatná meg neki azt a corpus delictit.)

— Nesze, olvasd; szólt könnyes szemekkel a férj, átadva barátjának a marokra gyüirt documentumot.

Kommody szétsimitá azt, és bele tekintett; de aztán ő rá került a sor dühbe jönni.

— S ezt az a gonosz asszony írta?

Ő hát! a cselédtől vet'em el.

— Ez gyalázatos; ez árulás! Ez meg nem bocsátható; barátom! Ily romlottság!

Azzal Kommody ur is sírva fakadt és aztán ríttak mind a ketten; egymás nyakába borultak, úgy zokogtak.

— Hát csak átlátod már most, zokogá Hufigury, hogy hűtlen volt hozzám?

De még hozzám is! sohajta Kommody elkeserülten.

K. M.

Kritika Shakespeare „Szentivánéj- álma“ felett.

Egy tudós Schulmeisterrel.

No ha még senki sem akarta volna is elismerni, ebből a darabból megesküdhetik rá, hogy Shakespeare a legnagyobb ignorans a világon.

Már maga a darab czime micsoda? „Szentivánéji álom,“ mintha bizony a görög mythologia sokat is törődött volna a Szentiván éj kiváltságaival. Aztán Oberon? Puck? A germán és Skandináv tündérek Görögországban! Hallatlan ignorantia!

Egy helyen Theseus lakadalmán így esküszik az egyik görög leányzó: esküszöm a lángra, mely Didó alatt égett! Hallatlan! Mikor Didó négy százhusz esztendővel később született Theseusnál, s már Theseus lakadalmán Didó haláláról beszélnek. Nagy ignorans ez a Shakespeare!

Egyik athenei mesterember azt mondja: a francziáknak egy csepp szakálluk sincs; tehát már Theseus

idejében tudták, hogy vannak francziák a világon! — Irtoztató!

Továbbá beszélnek a *mágnestűről*; *ablakszárnyakról*, *köntös újrról*, *czipőről*, *harisnyakötőről*; holott azt minden humaniorákat végzett ifu tudja, ki az antiquitásokat megtanulta, hogy még abban az időben a csilagjárás után hajókáztak, az ablakokon nem volt üveg, a köntösnek nem volt újja, czipőt nem hordtak, harisnyának pedig hírét sem hallották. Óh milyen mély tudatlanság!

De még több is adatik!

Hát az *antipodesekről* hogyan beszélhetnek Theseus idejében? holott Columbus csak 2800 esztendővel később fedezte fel Ameriát, a hol *ellenlábaink* laknak. Most megfogtam Shakespeare-t! — Erre feleljen, ha tud!

Azt mondják egy helyen: „a *musta* csizmadiá eszköz!“ Meztlábos Apolló! Hol volt még akkor a csizma, hol voltak a csizmadiák, és az ő mustáik?

Másutt: „a *tatár* nyila.“ Mint tudjuk, még akkor *scytháknak* hitták a tatárokat: valamint „*czigány-nöket*“

sem igen ismerhettek még akkor Athenében; minthogy azok csak *Zsigmond király* idejében kezdtek historiai ismeretességgé válni; az apró pénz pedig nem hitták „garasnak,” hanem „obolusnak.”

Azt is megezőfolja a tudomány, hogy Theseus idejében *kandalló*ról lehetett volna szó, igen is volt „házi oltár,” de azt nem fütötték.

Hát az a „*czinterem*” micsoda? meg az a *holdbeli ember*? meg azok a *szarvak az ember fején*? Óh Shakespeare, Shakespeare, quid mihi fecisti? Hiszen Theseus idejében a holdat *Diana* képviselte, és abban nem ült még *Szent Dávid* hegedűjével, s a *Diana* fején levő két *szarv* disz volt, nem *csufság*; a *bagoly* sem volt *félelem* tárgya, sőt inkább *tudományos* attribútuma *Minervá*nak!

Nem említem a szörnyű baklövéseket, hogy a görögök egymást per „*signor moszió*” titulázzák; per „*agyió*” bucsuznak, nem azt, hogy a lakodalmakon „*bergomaszka*” táncot járnak; hogy *Bálint* napról, *transportálásról* beszélnek, a mi mind angol találmány; de azt már csakugyan nem hallgathatom el szó nélkül, mily botránkozást gerjeszt, hogy *gyertyákat* használnak, sőt *gyertyákról* beszélnek Theseus idejében, holott akkor még csak *mécsesek* voltak a világon; s a *gyertyaöntés* két ezer esztendővel későbbi találmány.

Ámde mind e botránnyos tudatlanságnak felteszi koszorúját az, mikor a darab végén *tizenkettőt üt az óra!* Holott az ütő órákat csak *II. Sylvester pápa* találta fel, K. u. 1000 esztendővel; s még Theseus idejében csak *Ktesybius Klepsidrái* voltak ismeretesek, a mikkel ugyan lehetett nagyokat ütni; de a miknek gépezete csak homok volt, vagy víz!

Ezekből láthatja a tisztelt publicum, hogy miféle író az a Shakespeare?

Valóban nem tanácsolhatunk neki okosabbat, mint-hogy járjon még egy kissé oskolába, tanulgasson szorgalmasan, s szerezzen magának ismereteket; úgy lépjen majd fel az irodalomban! a színház-igazgatóságának pedig lelkére kötjük, hogy óvakodjék ilyen fiatal emberek első zsengeit elhamarkodottan közönség elé hozni: a miknek hibáit minden VI. osztályú ifjú egyszerre beláthatja!

A hivatalviselő hölgyek.

Vigjáték a jövő századból.

Írta: **K a k a s M á r t o n.**

(Folyt.)

Vitézke. E miveletlen vad leány alak
Egész kivett a kontumáziámból!
Pedig még egy veszélyes lázadóról
Kellett volna adnom relatiót,
Ki országszerte lázít ellenünk,

És izgató kiáltvány záporával
Árasztja el a békés népeket.
Minket detronizálva szándokolva.

Mind.

Ki az? hogy hiják ezt a lázadót.
Vitézke. Martinus de Kakas gonosz neve.
E hetyke név is azt mutatja már,
Hogy ellenünk tör; mert ha ő magát
Kakasnak mondja, e nyilatkozattal
Mi mindnyájunkat jérezéknék csufol.

Mind.

Igaz! Valót mond a főkapitány!
Vitézke. Ez ember minket régótától óta
Pikíroz és szekíroz versbe', képbe',
Eretnek vallást hirdet ellenünk,
Azt állítván, hogy minden arra jó,
A mire a természet rendelé.
Bor inni, alma, sonka enni jó.
Kard vágni, asszony, lány csókolni jó.

Mind.

Hah, szörnyűség! Minő blaszfémia!
Vitézke. Ez alkotmányértés! Ez főbe' jár!

Szavalka.

Valóban erre böles törvényeinkben
Halál van írva. Ilyen izgatást
Példátlan büntetéssel kell torolni.
Rögtön Vitézke, mint rendőri fő
Vevén magához assistentiának
Hat markos kránclis asszonyt, menjen el,
Keresse fel ez országháborítót.
S vervén vasakra, hozza őt ide.
Vitézke. Elébb, bocsánat, mennem kell haza.
Hogy más ruhát vegyek magamra még.
Ily öltözetben csak nem mehetek —
Egy bűnöst elfogatni, a ki férfi.
Megszólna érte: más keztyűt huzok.
Még azt hinné, hogy nem tudom mi illik.
Szavalka. Vitézke rendőrfőnek habet rectum.
Igaza van. Első az öltözet.
Tehát csak gyorsan.

Vitézke.

Már a hogy lehet.
A kokszoemat fel kell süttetni újra,
S az nem megy oly hamar.

Ugorka.

Im itt vagyok.
A kokszdivatnak káros működése.
A tituszfő fejdísze mindig ép.
Most e miatt a vétkes elszaladhat.
Szavalka. Már ismét a divat-kérdésre térünk.
Engedjük ezt, már mondtam százszor is,
Azon nagy függő kérdések között
Lebegni, a miket majd rendre fog
Eldönteni a kongresz, párizsi.
Vagy londoni nagy konferencia.
Vitézke menjen és végezze dolgát.

Vitézke. Megyek. Hol fegyverem? Hol a napernyőm.
(Megtalálva mindkettőt el.)

IX. Jelenet.

Előbbiek, Vitézke nélkül.

Szavalka. E közben lássuk, mit végezhetünk még.

Csipke. Ott kinn vár egy pörös fél, férfi, asszony,
A kik örökségük felett pörölnek.

Szavalka. Bocsássák őket szép színünk elé.

X. Jelenet.

Előbbiek, Gunár, Liba.

Szavalka. Ki itt a felperes?

Gunár. Én.

Liba. De b'z én!

Gunár. De b.z én!

Szavalka. Halljuk hát a kend genelogiáját.

Gunár. Hát megkövetem átossággal; nekem volt egy apám, annak volt egy fia, annak a felesége volt ennek az asszonynak a nagyanyja, s annak az unokája volt az én testvérem, s annak

az anyját vette el az én sógorom, s attól született az én anyám, a ki két esztendővel hamarabb meghalt, mint én születtem volna.

Szavalka. Ez érthetetlen egy beszéd. Confusio!

Beszéljen asszony, hogy származtak így le: Hát kérem alássan, majd én elmondom akkuratusan. Hát az én nagy apám apjának volt egy unokája, a kinek a testvérhuga volt az én bátyámnak a nagynénje, ennek az anyját vette másodszer feleségül az én első uramnak apai ágról való nagyapjának az unokaöcscse; a kitől születetett az anyja halála után két esztendővel az én kisebbik uram, a ki meghalt kukoricza kapáláskor mult esztendeje egy szombati napon, épen áldozó csütörtökön.

Szavalka. Most már világos, most már érthető.

Hogy van tovább, beszélje el jó asszony.

Liba. Hogy van? Hát csak úgy van, hogy ez az én megboldogult kisebbik uram hagyott nekem

egy kecskét, s ez az ember meg itt la szépen ellopta.

Szavalka. Hát e szerint nem örökségi per. Hanem lopás. Legegyszerűbb lopás.

Gunár. Nem úgy van ez nemzeti törvény-kisasszony! hanem úgy van, hogy az én öcsém testamentumot tett, a barátok előtt ezen szavakkal; a kecskémet pedig, a kit nem találok, ha megkerül, hagyom Liba sógorasszonynak, ha pedig elveszett, hagyom a Gúnár sógornak. A kecske azután nem sokára megkerült, s a testamentom értelmében Liba sógorasszonyé lett. Ez ugy-e bár igazság? Így volt neki oda hagyva. Egyszer aztán a sógorasszony lármát csap, hogy a kecske elveszett. No ha elveszett, akkor az enyim. Mert a testamentom azt mondja, hogy ha elveszett, akkor legyen a Gunár sógoré. A sógor asszony elismeri, hogy a kecske elveszett: ha elveszett, akkor

az enyim, ha az enyim, akkor nem loptam, s ha nem loptam, akkor az enyim.

Mind. (összenéznek) Ez komplikánt dolog. Furfangos ügy.

Szavalka. Kendtek mindketten szörnyű nagy bolondok.

Gunár. Hát 'sz épen azért jöttünk a bölcs tanács elé, hogy igazítsa el jobban, mint mi tudjuk, mert hát a törvényben kell erre lenni valaminek.

Liba. Igen bizony. Mi a kegyelmetek bölcsességében bizunk, törvénytudományuktól sokat várunk és ítéletükben meg akarunk nyugodni.

Szavalka. (félre a törvényszékhez)

Ezen parasztnak szemében itt Jó volna most tekintélyt tartani. Beszéljünk csak diácul itt előttük. Ki mit tud, mondja el; attól talán Majd respectusra térnek a gubók. Ergo (Bátorkához) „quousque tandem?”

Bátorka. Hja! „beati postamentes.”

Csipe. (fontos arcezzal) „Post scenam sta bis, vel passer mea bis.

Ugorka. (szörszálhasogató mimikával) „Sapientis est consiliarium mutare in melius.

Harapka. „Incidit ancillam, qui vult vitare calypsim.“

Bátorka. (határozott hangon) „Caput! alas! pedes!“

Szavalka. (bevégzett tények hangnyomatával)
„Ego vero carthandlinem delendam esse censeo.“

Ugorka. „Fiat justitia: mundus vult decipi!“

Szavalka. Az ítélet immár kimondatott.

Hallják meg hát: deliberandum est.

Nyolcz tagból álló deputatió

Hely színén megjeleni küldetik.

Szemlét, vizsgálatot hogy tégyen ott.

Ezeknek forspont, ostopéncz, diurnum.

Kocsi kenésre; expenzákra költség.

Szabad koszt, széna, abrak a lovaknak,

Mind két felet terhelvén szolidum.

Azok mindent eligazítanak ott,

Mihelyt peres fél értök bé kocsit küld.

Gunár. }
Liba. } (összenéznek)

Gunár. Hallja kee: ezt már a férfiaktól tanulták el.

Liba. Dejsz arra a kocsira várhatnak soká. (el)

(Vége követ.)

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kitalaltalak már, hogy miir utazta Garibalgyi Angliába?

Had miir? Had azir. Anglus nagy practicus! Anglus nagy speculans! Kelete anglusnak dany kirdisben Napoleon baratsagos indulatya. Hanem az pinzbe kerül? Gondolkozta magaba anglus: mid agya neki irte? — Agya neki irte congressusba menis? Nana. Az sokba kerül. — Agya neki lengyel segitsiget? Az mig töbe ke-Agya neki Suez kanalis? Azt izs csak valami. Nem adhatya neki. Ez mind kerülne pinzbe. — Had mid agya neki. Aszt agya neki, hogy elhozatya Garibalgyit, is aztan mikor szüksige van ra: akor hazaküldi Garibalgyit — ajandikba. No ez a legolcsob matkatal, a mivel valaha egymasnak kedveskedtik.

Azon izs kívül nyitota Pal mester angol industrialianak nagy keresetforasat continensen; a kit el fogja mingyart arasztanyi Garibalgyi emlikekel. Olvastam, hogy a Garibalgyi egy fat elültete valami Seely urnak kertyiben; regelre el loptak minden agat fanak, lenyestik. Mar most kizen lehetünk rajta, hogy egy hit mulva minden galanteria boltyaban, mikor ember be-megy fotografiakat vasarolnyi, eczer csak boltos leginy titokban filre luza, mongya, hogy mutatya valamit. Ember gondolya: lesz valami szip kisaszony kipe liberalis alakban, is mi lesz: „nem teczik megszereznyi fogpiszkalot abul a fabul. a mid ültete Garibalgyi!“

Hej csak nagy praktikus az az angul!

Alazatos szolgálja
Tallérossy von Zebulon.

Levelezés

egy genialis apa és annak genialis fia

között,

(melynek megértésére szükséges tudni, hogy az ifjú Táborny Aladár igen szeretett pénzt költeni, az öreg Táborny Gergely gróf, az apa, pedig épen oly mértékben nem szeretett azt neki adni s ennek következtében támadt azután ez a korrespondenzia.)

Gróf Táborny Gergely ő excellentiájának
megkülönböztetett tisztelettel.

Excellentiás uram!

Mint alólirt nevem utáu meggyőződni méltóztatik, én egy régi nagyhirű nemesi család ivadéka vagyok, oly diszes pályán, melyen rangomhoz illően élnem, galléri kötelesség. Ebben azonban mostoha körülmé-

nyeim sokféleképen gátolnak. Volna ugyan nekem egy *gazdag apám*, a ki mindenben segíthetne rajtam, de az oly fősvény, hogy miatta éhen veszhetnek el; azért vagyok bátor excellentiádhoz, mint bár idegenhez folyamodni, hogy ne engedjen egy ilyen derék fiút, mint én, a végletekre jutni. Remélem, hogy nemes szive méltányolni fogja bizalmamat.

Excellentiádnak

alázatos szolgálja
Táborny Aladár gróf.

Erre következő válasz fordult vissza:

Gróf Táborny Aladár ur ő méltóságának
különös tisztelettel.

Méltóságos gróf ur!

Vettem becses szorait, s nagyon megtisztelve ér-

zem magamat bennem helyezett nagybecsü bizalma által, melyet megérdemelhetni mindenkor legelső gyönyörűségemnek tartanám; s melyben foglalt kívánatait csak azért nem teljesíthetem ez uttal, mert van nekem egy *korhely tékozló fiam*, a ki úgy kifürösztött már minden pénzből, hogy jelenleg méltóságodnak sem lehetek segélyére; de ígérem, hogy a mint a korhely fiam megszűnik pazarlani, méltóságodnak is mingyárt lesz elég pénze.

A méltóságos gróf urnak

alázatos szolgálja
Táborj Gergely gróf.

Édes Kaka s barátom!

Nem tetszik neked azon a „Koszoru“-ban napvilágot látott indítványom, hogy *mi is*, — már kik a dolgozó osztályhoz számítjuk magunkat, — mágnásosan, angolosan és francziásan *estve* ebédeljünk, miután t. i. már napi munkánkat elvégeztük volna. Te erre rá nem állsz? — Jó, de azért ne sérteges.

Ne tarts mágnásnak engem is, miután nem vagyok az. Jól megérts, nem tartanám dicstelennek, ha az volnék; de sokkal büszkébb vagyok, semmint annak óhajtanék láttatni, a mi nem vagyok. Azért nincs is jogod engem szegény Z. A.-t, állítani oda bünbakul egy oly osztály vétkeiért, a melynek én tagja nem vagyok, de ha volnék is, azon borzasztó és hajmeresztő dolgokat, melyekért szerény névbetűimre így rápirítasz, még sem követném el.

Ilyen az éjszakának és nappalnak egymással felcserélése, a reggeli szép óráknak elalvása, a körmök tisztán tartása, *) a páholyban való fenszóvali beszélgetés, és, a mit legelől kell vala említenem, a váczu-utca járókelő szépségeinek séta közben megszemlëvegezése.

„Hony soit!“ azt mondja hü Tallérosy Zebulonod.

Én, mint régi tisztelőd, hiszek benned — és neked. Azért, elhiszem, hogy — mi a kora kukorikolást illeti — nevednek nem válsz szégyenére, s megírod mindennap reggelig kiadódnak azt a tizezer betűt; váljék egészségedre, de azért aztán ne hidd rólam, hogy én Petőfi kisbéresével, még csak akkor fordulok hevert oldalomról a másikra. Minden pitymállatot, minden ébredést én is csak úgy szeretek, mint te édes barátom; arról már aztán nem tehetek, hogy az én hajnalomra, — bár mennyire „Muis amica“ volna is az, a Múzsának nincs oly kecses mosolya!

Én elhiszem, hogy jobb kávét iszol mint én; de már minek is kelted fel — az alvó oroszlánt — a ka-

ján irigységet árva lelkemben! Annyit azonban mondhatok, hogy a jó kávét és a jó feleséget más is szereti, *) s meg is tudja becsülni, ne bízd el hát magadat oly jó dolgokban, a mi tán nem is egészen a magad érdeme, se nem különös kiváltsága az ujságírók osztályának.

Elhiszem azt is, hogy déltájban oly éhes vagy, mint a farkas, s alig váród, hogy *Sabinád* tálaljon; azt is elhiszem, hogy délután teszed meg a sétádat s öt óra-
kor nyolczad magaddal neki esel a hirlapoknak; melyekből másnapra közönségednek kell kiszabott mennyiségű és minőségű tálnod; elhiszem az egész számadást, melyet egy 24 órának mikénti eltöltéséről elének társz; csak az egyben engedj Tamásnak lennem, hogy a te szemed, ha épen az utcán járókelő nőket látsz. a csunyakon akad meg inkább, semmint a szépeken! (**)

Miért tehát épen engemet kipelegérezni fajtánk e közös gyengeségeért? engem, a ki főleg a nőket semmi más, csak irántok tartozó tisztelet és lovagiasság *szemüvegén* át szoktam, megvallom, mindig némi gyönyörrel — szemléletni.

Lovagolni is, édes barátom, itt a város kövezetén alig láttál engem egyéb, mint bizonyos rögeszméim vesszőparipáján; ezek nélkül pedig, mint afele poeta! úgy hiszem, időről időre te sem szükölködtél!

Vagy tán te is úgy tettél, mint valaki, midőn leányának beszélt, hogy — menyé is értsen belőle?

Ez esetben jó lett volna azt * alatt nevető olvasóidnak tudtára adni.

Bizony semmit sem vehetek magamra azokból, a miket névbetűimhez intézve elmondottál. — Dixi. (***)

Z. A.

a „Koszoru“ lógós tárczairója.

Az eleven vád.

— *Ujdondász.* Nini, hát ön bajuszt visel?

— *Színész.* Ugy van. Ebből láthatja ön elevenen, mily méltatlanul bánik velem az igazgatóság.

— Hogy hogy? Mit lássak én ebből?

— Hát azt tetszik tudni, hogy a színésznek, mikor játszik, meg kell borotválkoznia. Ugy de engem oly ritkán léptetnek föl, hogy az egyik szerepemtől a másikig egészen megnő a bajuszom.

— E szerint a színész bajusza eleven vád az igazgatóság ellen.

— Ugy van!

*) Nem az a vád alapja, hanem a körmöknek 10 óra-
kor tisztítása. K. M.

*) Hát miért nem szerzi meg?

**) A nők mind szépek, csunya nőt még nem láttam.

***) Pax vobiscum!

K. M.

K. M.

KM.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Sok ember csak azért nem eszik, mert kinálják, még több csak azért kíván meg valamit, mert nem kaphat belőle.

— — Sokan rosz élcznek veszik azt, hogy a „Vezér“ hajdani szerkesztője ajánkkozik mexicói kincstárnoknak, miután még az előfizetőit sem elégitette ki; pedig hát az se nem élcz, se nem rosz élcz, mert hiszen épen abban fekszik a legnagyobb finansialis tudomány: *hogyan kell nem fizetni?*

— — Egy szindarabban nagyon kövér művész nő játszott valami nagyon subtilis szerepet. A kritika azt a megjegyzést tette rá, hogy „nem töltötte be a szerepét.“ — „Dehogy nem töltötte be, kiált fel a szerző, sőt inkább szét is nyomta.“

— — Bécsben a schleswig-holsteini sebesültek javára tánczelőadást rendeztek; azonban az első ballet tánczos megtagadta közreműködését; mert hogy ő *dán*, s hogy ő hazája ellen — *nem tánczol*.

— — A helybeli *Styx* élczlap szerkesztőjét valami nagyon sajnálatos fátum érte, a mit mi épen nem helyeselnünk, és indignálódunk fölötte; hanem hiszen előre megmondtuk, hogy minek választja magának azt a nevet, hogy „*stich's!*“

— — Nem rég mutogatott itt Pesten egy francia egy uj-seelandi vad embert, a ki félöltözötten producálta magát a közönség előtt, s nyers húst, dohányt evett és pálinkát ivott. Innen elment Lembergbe, hanem ott megjárta, mert a rendőrség meg akarta tudni, hogy miféle az a vad ember? Eleinte az utóbbi siketnémálak adta ki magát, hanem aztán, mikor a siketnémák intézetébe akarták szállítani, csak megszólalt jó francziául s előadta utlev élet, hogy ő nem vad ember, hanem valóságos

francia matróz. (Ostoba az a francia, ilyen országokba jön magát produkálni; hiszen mi is megesszük a nyers szalonnát, még sem vagyunk vad emberek, sőt Muravieff nyers lengyelekt is megeszik, még sem mutogatja magát pénzért.)

— — Most két amerikai köztársaság összevesszett. (Min?) A guanon. (Mi az?) Madarak által elhullatott trágya. (No még ennél alávalóbb tárgya a háborúnak nem adatott a történetben.)

— — Lengyelországban annyira szívére vette az orosz kormány a népnevelés ügyét, hogy már ezután senkit se vesznek be hivatalba, ha nem tud jól — oroszul.

— — A Pesti Hírnök következő czimű könyvet ajánl a nép között terjesztésre: „Országgyűlés a pokolban, vagy az Antichristus Renánnak a pokolbeli fejedelem alóli fogadtatása.“ (Nevezetes munka lehet!

— — Szandeczen, mikor a ruthén parasztok templomban voltak, egyet közülök kitört a nehéz nyavalya. A szomszédjai, hogy utat nyissanak a tömeg közt, elkiáltották magukat: „ég a templom.“ Erre a szóra rohant minden ember az ajtó felé, s azt természetesen a rohanás által egyszerre eltörölnözték; a kívül állók azt hitték: oda benn gyilkolják az embereket s rohantak segítségükre; erre a benn levők még jobban megriadtak, azt vélve ribillió van: elkezdték ordítani: jönnek a lengyel nemesek! s eltörölnözték magukat. Amazok kívülről ajtón ablakon iparkodtak a benn levők segítségére jönni; a benn levők padokkal, székekkel védelmezték magukat s miután fél napig vaktában ütötték, verték egymást, egy párt agyon is szoritottak, akkor sült ki nagy nehezen, hogy nincs ellenség a hátukon, hanem csak maguk birkóznak magukkal.

— — Egy ismerős urról azt beszélük, hogy bűnvádi pört kapott a nyakába, azért mert 48-as. (Hogyan, 48-as politikai elveiért?) Nem: — hanem azért, hogy 48 perczent uzsorát szokott venni 100 forintul, mikor szorult embernek kölcsönöz.

— — Miféle módit találtak már megint fel! Kemény vászonból csinálnak krinolint s arra czifra papirosbul ragasztanak uj meg uj szoknyát. (Igazi papiros korszak!)

Két bíráló.

— Én csak úgy *futva* olvastam ezt a darabot de nagyon rosznak találom.

No én *fekve* olvastam; de így még roszabb.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnöveldeuza 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.